2023/2844

27.12.2023

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2023/2844

ze dne 13. prosince 2023

o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 81 odst. 2 písm. e) a f) a čl. 82 odst. 1 písm. d) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ([1]),

v souladu s řádným legislativním postupem ([2]),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Komise ve svém sdělení ze dne 2. prosince 2020 nazvaném „Digitalizace soudnictví v Evropské unii. Soubor příležitostí“ určila potřebu modernizovat legislativní rámec přeshraničních řízení v oblasti občanského, obchodního a trestního práva v Unii v souladu se zásadou „digitalizace jako standard“ a zároveň zajistit nezbytnou ochranu s cílem zabránit sociálnímu vyloučení, a zaručit vzájemnou důvěru, interoperabilitu a bezpečnost.

(2) Pro dosažení plně funkčního prostoru svobody, bezpečnosti a práva je důležité, aby všechny členské státy usilovaly o snížení jakýchkoli stávajících rozdílů v digitalizaci systémů a využívaly možností, které nabízejí příslušné unijní mechanismy financování.

(3) Pro účely posílení justiční spolupráce a zlepšení přístupu ke spravedlnosti by měly být právní akty Unie, které upravují komunikaci mezi příslušnými orgány, včetně institucí a agentur Unie, a mezi příslušnými orgány a fyzickými a právnickými osobami, v občanských a obchodních věcech, doplněny o podmínky pro vedení této komunikace digitálními prostředky.

(4) Cílem tohoto nařízení je posílit účinnost a zefektivnit soudní řízení a usnadnit přístup ke spravedlnosti digitalizací stávajících komunikačních kanálů, což by mělo vést k úsporám nákladů a času, snížení administrativní zátěže a zvýšené odolnosti vůči okolnostem vyšší moci na straně všech orgánů zapojených do přeshraniční justiční spolupráce. Využívání digitálních komunikačních kanálů mezi příslušnými orgány by mělo vést ke zkrácení prodlení při vyřizování případů, a to v krátkodobém i dlouhodobém horizontu. To by mělo přinášet prospěch jednotlivcům, právnickým osobám a příslušným orgánům členských států a posílit důvěru v justiční systémy. Digitalizace komunikačních kanálů by rovněž byla přínosem v oblasti přeshraničního trestního řízení a v rámci boje Unie proti trestné činnosti. V tomto ohledu představuje vysoká úroveň bezpečnosti, kterou mohou digitální komunikační kanály poskytnout, krok vpřed, a to rovněž pokud jde o ochranu práv dotčených osob, jako jsou právo na respektování soukromého a rodinného života a právo na ochranu osobních údajů.

(5) V souladu s právem Unie by měla být plně dodržována základní práva a svobody všech osob dotčených elektronickou výměnou údajů podle tohoto nařízení, zejména právo na účinný přístup ke spravedlnosti, právo na spravedlivý proces, zásada nediskriminace, právo na respektování soukromého a rodinného života a právo na ochranu osobních údajů.

([1]) Úř. věst. C 323, 26.8.2022, s. 77.
([2]) Postoj Evropského parlamentu ze dne 23. listopadu 2023 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 8. prosince 2023.

(6) Všechny subjekty by měly při plnění svých povinností podle tohoto nařízení dodržovat zásadu nezávislosti soudnictví, se zohledněním zásady dělby moci a dalších zásad právního státu.

(7) Účinný přístup ke spravedlnosti je základním cílem prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Digitalizace je klíčovým krokem ke zlepšení přístupu ke spravedlnosti, a k účinnosti, kvalitě a transparentnosti justičních systémů.

(8) Je důležité, aby byly vytvořeny vhodné kanály a nástroje, kterými by mohly justiční systémy účinným způsobem digitálně spolupracovat. Na úrovni Unie je proto nezbytné vytvořit jednotný nástroj informační technologie, který umožní rychlou, přímou, interoperabilní, spolehlivou, dostupnou, bezpečnou a účinnou přeshraniční elektronickou výměnu údajů týkajících se jednotlivých případů mezi příslušnými orgány. Komise a členské státy by měly zajistit, aby byli do digitální transformace justičních systémů zapojeni odborníci v oblasti práva.

(9) Pro digitální výměnu údajů týkajících se jednotlivých případů byly vyvinuty nástroje, jež nevyžadují nahrazování stávajících informačních systémů již zavedených v členských státech nebo jejich nákladné úpravy. Hlavním nástrojem tohoto druhu, který byl dosud vyvinut za účelem zajištění rychlé, přímé, interoperabilní, udržitelné, spolehlivé a bezpečné přeshraniční elektronické výměny údajů týkajících se jednotlivých případů mezi příslušnými orgány, je systém komunikace v oblasti e-justice prostřednictvím on-line výměny údajů (systém e-CODEX), jehož právní rámec stanoví nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/850 ([3]).

(10) Digitalizace řízení by měla zajistit přístup všech osob ke spravedlnosti, včetně osob se zdravotním postižením. Decentralizovaný informační systém a evropské elektronické přístupové místo zřízené tímto nařízením by měly splňovat požadavky na přístupnost internetových stránek stanovené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2102 ([4]). Metody elektronických plateb uvedené v tomto nařízení by zároveň měly být v souladu s požadavky na přístupnost stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ([5]).

(11) Zřízení digitálních kanálů pro přeshraniční komunikaci by přímo přispělo ke zlepšení přístupu ke spravedlnosti tím, že by se fyzické a právnické osoby mohly v řízeních spadajících do oblasti působnosti práva Unie v oblasti občanských a obchodních věcí domáhat ochrany svých práv a uplatňovat své nároky v digitální podobě, a tímto způsobem podávat podněty k zahájení řízení a vyměňovat si údaje týkající se jednotlivých případů se soudními nebo jinými příslušnými orgány.

(12) S cílem zajistit, aby nástroje elektronické komunikace měly pozitivní dopad na přístup ke spravedlnosti, by členské státy měly vyčlenit dostatečné zdroje na zlepšení digitálních dovedností a gramotnosti občanů a zejména by měly zajistit, aby nedostatečné digitální dovednosti nebránily využívání decentralizovaného informačního systému. Členské státy by měly všem dotčeným odborníkům v oblasti justice, včetně žalobců, soudců a administrativních pracovníků, a příslušným orgánům nabízet odborné vzdělávání s cílem zajistit účelné používání decentralizovaného informačního systému. Toto odborné vzdělávání by mělo být zaměřeno na zlepšení fungování justičních systémů v celé Unii a dodržování základních práv a hodnot, zejména tím, že odborníkům v oblasti justice umožní účinně řešit případné problémy, které mohou nastat během řízení nebo jednání vedených prostřednictvím videokonferencí nebo jiných technologií komunikace na dálku, vzhledem k jejich virtuální povaze. Komise by měla členské státy vybízet, aby v rámci příslušných finančních programů Unie žádaly o granty na odborné vzdělávání, a měla by jim s těmito žádostmi pomáhat.

([3]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/850 ze dne 30. května 2022 o počítačovém systému pro přeshraniční elektronickou výměnu údajů v oblasti justiční spolupráce v občanských a trestních věcech (systém e-CODEX) a o změně nařízení (EU) 2018/1726 (Úř. věst. L 150, 1.6.2022, s. 1).

([4]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2102 ze dne 26. října 2016 o přístupnosti webových stránek a mobilních aplikací subjektů veřejného sektoru (Úř. věst. L 327, 2.12.2016, s. 1).

([5]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ze dne 17. dubna 2019 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb (Úř. věst. L 151, 7.6.2019, s. 70).

(13) Toto nařízení by se mělo vztahovat na digitalizaci komunikace v případech s přeshraničním dopadem, které spadají do oblasti působnosti určitých právních aktů Unie v občanských, obchodních a trestních věcech. Uvedené akty by měly být uvedeny v přílohách tohoto nařízení. Toto nařízení by se mělo vztahovat rovněž na komunikaci mezi příslušnými orgány a institucemi a agenturami Unie, jako je Úřad evropského veřejného žalobce nebo Eurojust, pokud jsou příslušné podle právních aktů uvedených v příloze II. Jsou-li insolvenční správci podle vnitrostátního práva příslušní k přijímání pohledávek přihlášených zahraničním věřitelem v insolvenčním řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ([6]), měli by být považováni za příslušné orgány ve smyslu tohoto nařízení.

(14) Toto nařízení by nemělo mít dopad na pravidla, kterými se řídí přeshraniční soudní řízení, stanovená právními akty uvedenými v přílohách I a II, s výjimkou pravidel zavedených tímto nařízením, která se týkají komunikace pomocí digitálních prostředků. Tímto nařízením by nemělo být dotčeno ani vnitrostátní právo, jež určuje orgán, osobu či instituci, které se zabývají jakýmkoli aspektem ověřování a předkládání žádostí, dokumentů a informací. Neměly by být dotčeny požadavky podle platného vnitrostátního práva týkající se dokumentů nebo informací, pokud jde o jejich pravost, přesnost, spolehlivost, důvěryhodnost a řádnou právní formu, s výjimkou pravidel týkajících se komunikace prostřednictvím digitálních prostředků zavedených tímto nařízením.

(15) Zda má být případ považován za věc s přeshraničním dopadem, by mělo být určeno podle právních aktů uvedených v přílohách I a II. Pokud právní akty uvedené v přílohách I a II výslovně stanoví, že by se postup komunikace mezi příslušnými orgány měl řídit vnitrostátním právem, nemělo by se toto nařízení použít.

(16) Povinnosti podle tohoto nařízení by se neměly vztahovat na ústní komunikaci, například po telefonu nebo osobně.

(17) Toto nařízení by se nemělo použít na doručování písemností podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ([7])ani na dokazování podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ([8]). Uvedená nařízení již stanoví zvláštní pravidla digitalizace justiční spolupráce. Avšak s cílem zlepšit přímé elektronické doručování dokumentů osobě, která má známou adresu pro doručování v jiném členském státě, by mělo toto nařízení v nařízení (EU) 2020/1784 zavést určité změny.

(18) Pokud Komise ve fázích návrhu a budování evropského elektronického přístupového místa spolupracuje s externími subjekty, měly by mít tyto subjekty zkušenosti s vývojem bezpečných, uživatelsky vstřícných a dostupných informačních technologií.

(19) Za účelem zajištění bezpečné, účinné, rychlé, interoperabilní, důvěrné a spolehlivé komunikace mezi členskými státy pro účely přeshraničních soudních řízení v občanských, obchodních a trestních věcech by měly být využívány vhodné moderní komunikační technologie, a to za předpokladu, že budou splněny určité podmínky týkající se bezpečnosti, neporušenosti a spolehlivosti obdrženého dokumentu a identifikace účastníků komunikace. Proto by měl být zřízen bezpečný, účinný a spolehlivý decentralizovaný informační systém pro výměnu údajů v přeshraničních soudních řízeních. Decentralizovaná povaha informačního systému by měla cílit na bezpečnou výměnu údajů mezi příslušnými orgány bez zapojení jakéhokoli orgánu Unie do podstaty této výměny. Decentralizovaný informační systém by měl rovněž umožnit bezpečnou výměnu údajů mezi členským státem a institucemi a agenturami Unie, jako je Eurojust, v případech spadajících do oblasti působnosti právních aktů uvedených v příloze II.

([6]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 19).

([7]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 40).

([8]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ze dne 25. listopadu 2020 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech (dokazování) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 1).

(20) Decentralizovaný informační systém by se měl skládat z koncových systémů v členských státech a příslušných institucích a agenturách Unie a z interoperabilních přístupových bodů, jejichž prostřednictvím jsou tyto systémy zabezpečeným způsobem vzájemně propojeny. Přístupové body decentralizovaného informačního systému by měly být založeny na systému e-CODEX.

(21) Pro účely tohoto nařízení by členské státy měly mít možnost místo vnitrostátního informačního systému používat software vyvinutý Komisí (dále jen „referenční prováděcí software"). Tento referenční prováděcí software by měl být založen na modulárním uspořádání, a tedy být uspořádán jako softwarový balíček a dodáván odděleně od složek systému e-CODEX potřebných k jeho připojení k decentralizovanému informačnímu systému. Toto uspořádání by mělo členským státům umožnit opětovně použít nebo posílit stávající vnitrostátní komunikační infrastruktury v justiční oblasti pro přeshraniční využití. Ve věcech týkajících se vyživovací povinnosti by členské státy mohly používat rovněž software vyvinutý Haagskou konferencí o mezinárodním právu soukromém (iSupport).

(22) Komise by měla být odpovědná za vytvoření, vývoj a údržbu referenčního prováděcího softwaru v souladu se zásadami záměrné a standardní ochrany údajů a požadavků na přístupnost. Komise by měla navrhnout, vyvinout a udržovat referenční prováděcí software v souladu s požadavky a zásadami ochrany údajů stanovenými v nařízeních Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ([9]) a (EU) 2016/679 ([10]) a směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ([11]), zejména se zásadami záměrné a standardní ochrany údajů a vysoké úrovně kybernetické bezpečnosti. Těmito požadavky a zásadami by se především měla řídit každá fyzická a právnická osoba podílející se na vytváření, vývoji nebo údržbě vnitrostátních informačních systémů nebo referenčního prováděcího softwaru. Referenční prováděcí software by měl rovněž zahrnovat vhodná technická opatření a umožnit nezbytná organizační opatření, včetně dohledu nezbytného pro zajištění takové úrovně bezpečnosti a interoperability, která je vhodná pro výměnu informací v rámci přeshraničních soudních řízení. S cílem zajistit interoperabilitu s vnitrostátními informačními systémy by měl být referenční prováděcí software způsobilý implementovat digitální procesní normy, jak jsou vymezeny v nařízení (EU) 2022/850 pro příslušné právní akty uvedené v přílohách I a II tohoto nařízení.

(23) Za účelem poskytnout navrhovatelům rychlou, bezpečnou a účinnou pomoc by měla být komunikace mezi příslušnými orgány, jako jsou soudy a ústřední orgány zřízené podle nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ([12]) a (EU) 2019/1111 ([13]), zpravidla prováděna prostřednictvím decentralizovaného informačního systému.

(24) Předávání prostřednictvím decentralizovaného informačního systému by mohlo být znemožněno narušením systému. Jakékoli narušení systému by mělo být vyřešeno příslušnými institucemi Unie a členskými státy co nejdříve. Předání by rovněž mohlo být v praxi nemožné z důvodu fyzické či technické povahy toho, co má být předáno, jako v případě předání fyzických důkazů nebo v případě potřeby předat originální dokument v listinné podobě k posouzení jeho pravosti, nebo z důvodu vyšší moci. Okolnosti vyšší moci obecně spočívají v nepředvídatelných a nevyhnutelných událostech majících příčinu mimo daný příslušný orgán. Pokud se nepoužije decentralizovaný informační systém, měla by se komunikace uskutečnit co nejvhodnějšími alternativními prostředky. Předání takovými alternativními prostředky by mělo spočívat mimo jiné v co možná nejrychlejším a bezpečném předání jinými bezpečnými elektronickými prostředky, poštou nebo předáním osobně, je-li takové předání možné.

([9]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

([10]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

([11]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

([12]) Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. L 7, 10.1.2009, s. 1).

([13]) Nařízení Rady (EU) 2019/1111 ze dne 25. června 2019 o příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské odpovědnosti a o mezinárodních únosech dětí (Úř. věst. L 178, 2.7.2019, s. 1).

(25) Příslušné orgány by měly pro komunikaci standardně používat decentralizovaný informační systém. Pro účely zajištění flexibility justiční spolupráce by však v některých situacích mohly být vhodnější jiné komunikační prostředky. To by mohlo být vhodné v případě, kdy příslušné orgány potřebují přímou osobní komunikaci, a zejména v případě přímé komunikace mezi soudy podle nařízení (EU) 2015/848 a (EU) 2019/1111, jakož i v případě přímé komunikace mezi příslušnými orgány podle rámcových rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ([14]), 2006/783/SVV ([15]), 2008/909/SVV ([16]), 2008/947/SVV ([17]), 2009/829/SVV ([18]), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ([19]) nebo nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ([20]), pokud by komunikace mezi příslušnými orgány mohla být uskutečňována jakýmikoli prostředky nebo jakýmikoli vhodnými prostředky, podle těchto aktů.. V takových případech by příslušné orgány mohly použít méně formální komunikační prostředky, například e-mail.

Použití jiných komunikačních prostředků by mohlo být vhodné rovněž v případech, kdy komunikace zahrnuje nakládání s citlivými údaji nebo kdy převedení objemné dokumentace do elektronické podoby představuje pro příslušný orgán, který dokumentaci zasílá, nepřiměřenou administrativní zátěž. Vzhledem k tomu, že příslušné orgány nakládají s citlivými údaji, měly by být při výběru vhodných komunikačních prostředků vždy zajištěny bezpečnost a spolehlivost výměny informací. Decentralizovaný informační systém by měl být vždy považován za nejvhodnější prostředek pro výměnu formulářů zavedených právními akty, jež jsou uvedeny v přílohách I a II tohoto nařízení. Formuláře by však mohly být vyměňovány jinými prostředky v případech, kdy se příslušné orgány různých členských států nacházejí na stejném místě v určitém členském státě za účelem pomoci při výkonu postupů justiční spolupráce podle právních aktů uvedených v příloze II tohoto nařízení, je-li to nezbytné z důvodu naléhavosti dané záležitosti, jako je tomu v situacích podle směrnice 2014/41/EU, pokud vydávající orgán napomáhá při výkonu evropského vyšetřovacího příkazu ve vykonávajícím státě nebo pokud příslušné orgány různých členských států koordinují postupy justiční spolupráce v rámci právních aktů uvedených v příloze II tohoto nařízení za osobní účasti.

(26) Pokud jde o složky decentralizovaného informačního systému, které jsou spravovány Unií, měl by mít subjekt řídící dané složky systému v souladu s bezpečnostními požadavky stanovenými nařízením (EU) 2022/850 dostatečné zdroje za účelem zajištění jejich řádného fungování.

(27) Pro účely usnadnění přístupu fyzických a právnických osob k příslušným orgánům v občanských a obchodních věcech by toto nařízení mělo zřídit přístupové místo na úrovni Unie, „evropské elektronické přístupové místo“, jako součást decentralizovaného informačního systému, který by měl obsahovat informace pro fyzické a právnické osoby o jejich právu na právní pomoc a jehož prostřednictvím by měly mít možnost v případech, na které se vztahuje toto nařízení, uplatňovat nároky, podávat žádosti, odesílat a žádat o poskytnutí procesně významných informací, včetně digitalizovaných spisů nebo jejich částí, a tyto informace přijímat, a možnost komunikovat s příslušnými orgány, nebo těmito kroky pověřit své zástupce, nebo jehož prostřednictvím by jim mohly být doručovány soudní či mimosoudní písemnosti. Evropské elektronické přístupové místo by mělo být provozováno v rámci portálu evropské e-justice, který slouží jako jednotné kontaktní místo pro justiční informace a služby v Unii.

([14]) Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16).

([15]) Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59).

([16]) Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. L 327, 5.12.2008, s. 27).

([17]) Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (Úř. věst. L 337, 16.12.2008, s. 102).

([18]) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatnění zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie (Úř. věst. L 294, 11.11.2009, s. 20).

([19]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

([20]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. L 303, 28.11.2018, s. 1).

(28) Uplatní se právo na právní pomoc stanovené právem Unie a vnitrostátním právem, zejména právo na právní pomoc stanovené nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ([21]), nařízeními Rady (ES) č. 4/2009 a (EU) 2019/1111 a směrnicí Rady 2003/8/ES ([22]). Fyzické a právnické osoby by měly mít přístup k příslušným informacím na portálu e-justice prostřednictvím odkazů na evropském elektronickém přístupovém místě.

(29) V rámci komunikace fyzických a právnických osob s příslušnými orgány v občanských a obchodních věcech v přeshraničních případech by elektronická komunikace měla být používána jako alternativa ke stávajícím komunikačním prostředkům, a to včetně vnitrostátních prostředků, aniž by tím byl dotčen způsob komunikace fyzických nebo právnických osob s jejich vnitrostátními orgány v souladu s vnitrostátním právem. Při komunikaci právnických osob s příslušnými orgány by mělo být podporováno standardní používání elektronických prostředků. Aby však bylo zajištěno, že přístup ke spravedlnosti pomocí digitálních prostředků nepřispěje k dalšímu prohlubování digitální propasti, měla by být volba komunikačních prostředků mezi elektronickou komunikací stanovenou tímto nařízením a jinými komunikačními prostředky ponechána na uvážení dotčených osob. To je zvláště důležité pro zohlednění zvláštních situací osob, kterým mohou chybět potřebné technické prostředky nebo digitální dovednosti pro přístup k digitálním službám, a osob se zdravotním postižením, jelikož členské státy a Unie se zavázaly přijmout odpovídající opatření v souladu s Úmluvou Organizace spojených národů o právech osob se zdravotním postižením.

(30) Za účelem rozšíření elektronické přeshraniční komunikace a předávání dokumentů prostřednictvím decentralizovaného informačního systému, mimo jiné i prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa, by takto předaným dokumentům neměly být odepřeny právní účinky a neměly by být v řízení považovány za nepřípustné pouze z toho důvodu, že jsou v elektronické podobě. Touto zásadou by však nemělo být dotčeno posuzování právních účinků těchto dokumentů nebo přípustnosti dokumentů, které by mohly představovat důkazy podle vnitrostátního práva.

(31) Aby se usnadnilo ústní jednání v řízeních v občanských, obchodních a trestních věcech s přeshraničním dopadem, mělo by toto nařízení stanovit volitelné použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku.

(32) Videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku by měly umožnit příslušnému orgánu ověřit totožnost osob, jež mají být slyšeny, a měly by umožnit vizuální, zvukovou a ústní komunikaci během jednání. Pouhý telefonát by neměl být v ústních jednáních považován za řádnou technologii komunikace na dálku. Použitá technologie by měla splňovat platné standardy pro ochranu osobních údajů, důvěrnosti komunikace a zabezpečení údajů, bez ohledu na typ jednání, pro které se používá.

(33) Jednání vedené prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku by nemělo být zamítnuto pouze na základě toho, že neexistují vnitrostátní pravidla upravující používání technologie komunikace na dálku. V takovém případě by se měla obdobně použít nejvhodnější pravidla platná podle vnitrostátního práva, například pravidla pro dokazování.

(34) Tímto nařízením by nemělo být dotčeno právo na tlumočení a videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku použité v řízeních v občanských, obchodních nebo trestních věcech by měly využití tlumočení umožnit.

(35) S cílem usnadnit ústní jednání v řízeních v občanských, obchodních a trestních věcech s přeshraničním dopadem by toto nařízení mělo stanovit volitelné použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku pro účast stran nebo jejich zástupců na takových jednáních, s výhradou dostupnosti příslušné technologie, možnosti stran předložit stanovisko k využití takové technologie a vhodnosti využití takové technologie za konkrétních okolností dané věci. Toto nařízení by nemělo bránit ani osobám, které pomáhají jedné ze stran, ani státním zástupcům v občanských a obchodních věcech, aby se v souladu s platným vnitrostátním právem účastnili jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku.

([21]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 107).

([22]) Směrnice Rady 2003/8/ES ze dne 27. ledna 2003 o zlepšení přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních sporech stanovením minimálních společných pravidel pro právní pomoc v těchto sporech (Úř. věst. L 26, 31.1.2003, s. 41).

(36) Postup pro zahájení a vedení jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku by se měl řídit v občanských a obchodních věcech právem členského státu, v němž se řízení koná. Pokud vnitrostátní právo členského státu, který vede jednání v občanských nebo obchodních věcech, upravuje pořizování záznamu z jednání, měly by být strany informovány o daných ustanoveních a, pokud je taková možnost stanovena, o jejich možnosti podat proti záznamu námitku.

(37) Při rozhodování, zda umožnit účast stran a jejich zástupců na jednání v občanských a obchodních věcech prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku, by měl příslušný orgán zvolit vhodnou metodu pro zjištění stanovisek stran v souladu s vnitrostátním procesním právem.

(38) Pokud příslušný orgán v řízení v občanských nebo obchodních věcech rozhodl, že umožní účast nejméně jedné ze stran nebo jiných osob na jednání prostřednictvím videokonference, měl by zajistit, aby tyto osoby měly k uvedenému jednání prostřednictvím videokonference přístup. Zejména by měl příslušný orgán zaslat takovým osobám odkaz, aby se mohly účastnit dané videokonference a poskytnout technickou pomoc. Příslušný orgán by měl například poskytnout pokyny ohledně softwaru, který bude použit, a v nezbytných případech zorganizovat před jednáním technickou zkoušku. Příslušný orgán by měl zohlednit zvláštní potřeby osob se zdravotním postižením.

(39) Pokud se podle vnitrostátního práva účastní řízení v občanských nebo obchodních věcech dítě, zejména jako strana, mělo by mít možnost účastnit se jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku stanovené v tomto nařízení, a to s přihlédnutím ke svým procesním právům. Na druhé straně, pokud se dítě účastní řízení za účelem dokazování v občanských nebo obchodních věcech, například pokud má být dítě vyslechnuto jako svědek, mohlo by být rovněž vyslechnuto prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v souladu s nařízením (EU) 2020/1783.

(40) Pokud příslušný orgán požaduje účast osoby za účelem dokazování v občanských nebo obchodních věcech, účast této osoby na jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku by se měla řídit nařízením (EU) 2020/1783.

(41) Toto nařízení by se nemělo vztahovat na použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v občanských nebo obchodních věcech, pokud je takové použití již stanoveno v právních aktech uvedených v příloze I, nebo v případech bez přeshraničního dopadu. Toto nařízení by se navíc nemělo vztahovat na používání videokonferencí ani jiné technologie komunikace na dálku v postupech notářského ověřování.

(42) V trestních věcech by se postup pro zahájení a vedení jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku měl řídit právem členského státu, který jednání vede. Členským státem, který vede jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku, by se měl rozumět členský stát, který o použití videokonference či jiné technologie komunikace na dálku požádal.

(43) Pravidla pro používání videokonferencí nebo jiných technologií komunikace na dálku pro jednání v rámci postupů justiční spolupráce v trestních věcech stanovená v tomto nařízení by se neměla vztahovat na jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku vedených pro účely dokazování nebo pro účely vedení soudního řízení, které by mohlo vést k rozhodnutí o vině či nevině podezřelé nebo obviněné osoby. Tímto nařízením by neměla být dotčena směrnice 2014/41/EU, Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ([23]).

([23]) Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech (Úř. věst. L 162, 20.6.2002, s. 1).

(44) Za účelem ochrany práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu by měla podezřelá, obviněná nebo odsouzená osoba, či dotčená osoba vymezená v nařízení (EU) 2018/1805 jiná než osoba podezřelá, obviněná nebo odsouzená, udělit souhlas s použitím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku pro účely jednání v rámci postupů justiční spolupráce v trestních věcech. Příslušný orgán by měl mít možnost odchýlit se od požadavku požádat o souhlas podezřelé, obviněné nebo odsouzené osoby, nebo dotčené osoby pouze za výjimečných okolností, kdy je toto odchýlení řádně odůvodněno závažnými hrozbami pro veřejnou bezpečnost a veřejné zdraví, jež se ukazují jako skutečné a aktuální, nebo předvídatelné. Výjimky týkající se žádosti o souhlas s videokonferencí by se měly uplatnit pouze v nezbytné míře, a měly by plně respektovat Listinu základních práv Evropské unie (dále jen „Listina"). V případě, že není o souhlas požádáno, by podezřelá, obviněná nebo odsouzená osoba či dotčená osoba měly mít možnost požádat o přezkum v souladu s vnitrostátním právem a v plném souladu s Listinou.

(45) V případě porušení práv podezřelé, obviněné nebo odsouzené osoby v souvislosti s jednáním vedeným prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku by měl být zaručen přístup k účinnému opravnému prostředku v souladu s článkem 47 Listiny. Přístup k účinnému opravnému prostředku by měl být zaručen i jiným dotčeným osobám než podezřelé, obviněné nebo odsouzené osobě v souvislosti s jednáním prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v řízeních podle nařízení (EU) 2018/1805.

(46) Příslušné orgány odpovědné za jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v trestních věcech by v souladu s platným vnitrostátním právem měly zajistit důvěrnost komunikace mezi podezřelou, obviněnou nebo odsouzenou osobou, či dotčenou osobou v řízení podle nařízení (EU) 2018/1805, a jejich právním zástupcem, a to bezprostředně před jednáním i během něj.

(47) Příslušný orgán, který obdržel žádost o vedení jednání (dále jen „dožádaný příslušný orgán"), pokud je jednání vedené prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku organizováno v trestních věcech, by měl zajistit, aby podezřelá, obviněná nebo odsouzená osoba, či dotčená osoba vymezená v nařízení (EU) 2018/1805, včetně osob se zdravotním postižením, měly přístup k nezbytné infrastruktuře pro použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku. To by mělo zahrnovat odpovědnost za zajištění přístupu například do prostor, kde se má jednání konat, a k dostupnému technickému vybavení. Pokud není technické vybavení dostupné v prostorách dožádaného příslušného orgánu, měl by mít tento orgán možnost učinit v souladu s vnitrostátními postupy praktická opatření zorganizováním jednání v prostorách jiného orgánu pro účely jeho vedení prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku, pokud je to možné.

(48) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ([24]) stanoví společný regulační rámec Unie pro uznávání prostředků pro elektronickou identifikaci a elektronických služeb vytvářejících důvěru (dále jen „služby vytvářející důvěru podle nařízení e-IDAS"), tedy zejména elektronických podpisů, elektronických pečetí, časových razítek, služeb elektronického doručování a autentizace internetových stránek, u nichž je přeshraničně uznáváno, že mají stejný právní status jako jejich fyzické ekvivalenty. Toto nařízení by proto pro účely digitální komunikace mělo upravit využívání služeb vytvářejících důvěru podle nařízení e-IDAS.

(49) Pokud dokument předávaný v rámci elektronické komunikace podle tohoto nařízení vyžaduje pečeť nebo podpis, měly by příslušné orgány použít kvalifikovanou elektronickou pečeť nebo kvalifikovaný elektronický podpis, jak jsou vymezeny v nařízení (EU) č. 910/2014, a fyzické nebo právnické osoby by měly použít kvalifikovaný elektronický podpis nebo elektronickou identifikaci. Tímto nařízením by však neměly být dotčeny formální požadavky vztahující se na dokumenty předložené na podporu žádosti, kterými by mohly být digitální originály nebo ověřené kopie. Rovněž by jím nemělo být dotčeno vnitrostátní právo týkající se konverze dokumentů ani požadavky týkající se pravosti, přesnosti, spolehlivosti, důvěryhodnosti a řádné právní formy dokumentů nebo informací, s výjimkou podmínek týkajících se komunikace pomocí digitálních prostředků zavedených tímto nařízením.

([24]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73).

(50) Pro účely usnadnění platby poplatků v případech s přeshraničním dopadem, které spadají do oblasti působnosti právních aktů Unie v občanských a obchodních věcech uvedených v příloze I, by technické prostředky pro elektronické platby poplatků měly vyhovovat použitelným pravidlům o přístupnosti. V online prostředí by mělo být možné použití platebních metod, které jsou široce dostupné v celé Unii, jako jsou kreditní karty, debetní karty, elektronická peněženka a bankovní převody, a tyto platební metody by měly být přístupné prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa.

(51) Pro zajištění plného dosažení cílů tohoto nařízení a pro uvedení stávajících právních aktů Unie v občanských, obchodních a trestních věcech do souladu s tímto nařízením je nezbytné tímto nařízením změnit tyto právní akty: nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ([25]), (ES) č. 1896/2006 ([26]), (ES) č. 861/2007 ([27]), (EU) č. 606/2013 ([28]), (EU) č. 655/2014 ([29]), (EU) 2015/848 a (EU) 2018/1805. Cílem změn je zajistit, aby komunikace probíhala v souladu s pravidly a zásadami stanovenými v tomto nařízení. Změny směrnic a rámcových rozhodnutí v občanských, obchodních a trestních věcech jsou stanoveny ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2843 ([30]).

(52) V souladu s body 22 a 23 interinstitucionální dohody ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ([31]) by Komise rovněž měla provést hodnocení tohoto nařízení na základě informací shromážděných prostřednictvím zvláštních monitorovacích opatření, včetně kvantitativních a kvalitativních posouzení pro každý z právních aktů uvedených v přílohách I a II tohoto nařízení, aby bylo možno posoudit skutečné účinky tohoto nařízení v praxi, zejména zjistit dopad na účinnost a efektivnost digitalizace přeshraniční justiční spolupráce, a posoudit, zda je třeba podniknout další kroky.

(53) Referenční prováděcí software vyvinutý Komisí jako koncový systém, by měl účelově shromažďovat údaje potřebné pro monitorování, a tyto údaje by měly být přeposílány Komisi. Pokud si členské státy zvolí namísto referenčního prováděcího softwaru vyvinutého Komisí vnitrostátní informační systém, mohl by být takový systém vybaven k účelovému shromažďování příslušných údajů, a v takovém případě by tyto údaje měly být přeposílány Komisi. Konektor e-CODEX by mohl být rovněž vybaven funkcí umožňující vyhledávání příslušných statistických údajů.

(54) V případech, kdy není možné automaticky shromažďovat údaje o počtu jednání, při nichž byla použita videokonference, a za účelem omezení dodatečné administrativní zátěže z důvodu shromažďování údajů, by měl každý členský stát určit alespoň jeden soud nebo příslušný orgán pro účely vytvoření monitorovacího vzorku. Takto určený soud nebo příslušný orgán by měl mít za úkol shromažďovat a poskytovat Komisi takové údaje o jednáních, která u něj probíhají, které by umožnily odhadnout množství případů v daném členském státě, a tak získat údaje nezbytné pro hodnocení tohoto nařízení. Určený soud nebo příslušný orgán by měl mít pravomoc vést jednání prostřednictvím videokonference v souladu s tímto nařízením. V oblastech, kde jsou za příslušné orgány ve smyslu tohoto nařízení považovány jiné orgány než soudy nebo státní zástupci, například notáři, by měl být určený monitorovací vzorek reprezentativní rovněž ve vztahu provádění tohoto nařízení těmito orgány.

([25]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky (Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 15).

([26]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. L 399, 30.12.2006, s. 1).

([27]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích (Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 1).

([28]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013 ze dne 12. června 2013 o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech (Úř. věst. L 181, 29.6.2013, s. 4).

([29]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 655/2014 ze dne 15. května 2014, kterým se zavádí řízení o evropském příkazu k obstavení účtů k usnadnění vymáhání přeshraničních pohledávek v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 189, 27.6.2014, s. 59).

([30]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2843 ze dne 13. prosince 2023, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU a 2014/41/EU, směrnice Rady 2003/8/ES a rámcová rozhodnutí Rady 2002/584/SVV, 2003/577/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV, 2008/947/SVV, 2009/829/SVV a 2009/948/SVV, pokud jde o digitalizaci justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2843, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2843/oj).

([31]) Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

(55) Použitím tohoto nařízení nejsou dotčeny dělba moci a nezávislost soudnictví v členských státech, ani procesní práva zakotvená v Listině a v právu Unie, jako jsou směrnice o procesních právech, totiž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ([32]), 2012/13/EU ([33]), 2013/48/EU ([34]), (EU) 2016/343 ([35]), (EU) 2016/800 ([36]) a (EU) 2016/1919 ([37]), a zejména právo na tlumočníka, právo na přístup k právnímu zástupci, právo na přístup ke spisu, právo na právní pomoc a právo být přítomen při soudním jednání.

(56) Na zpracování osobních údajů prováděné v decentralizovaném informačním systému se vztahují nařízení (EU) 2016/679 a (EU) 2018/1725 a směrnice (EU) 2016/680. Za účelem vyjasnění odpovědnosti za zpracování osobních údajů odesílaných nebo přijímaných prostřednictvím decentralizovaného informačního systému by toto nařízení mělo stanovit, kdo má být považován za správce osobních údajů. Pro tento účel by se mělo mít za to, že každý odesílající nebo přijímající subjekt určil účel a prostředky zpracování osobních údajů samostatně.

(57) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení v souvislosti se zřízením decentralizovaného informačního systému by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ([38]). Prováděcí akty by měly členským státům umožnit přizpůsobit příslušné vnitrostátní informační systémy pro účely připojení k decentralizovanému informačnímu systému.

(58) Jelikož cílů tohoto nařízení, zejména harmonizované digitalizace přeshraniční justiční spolupráce, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy jednajícími samostatně, neboť mimo jiné není možné zaručit interoperabilitu informačních systémů členských států a institucí a agentur Unie, ale spíše jich z důvodu koordinovaného postupu Unie může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(59) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.

(60) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného k Smlouvě o EU a k Smlouvě o fungování EU, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.

(61) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení (EU) 2018/1725 a dne 25. ledna 2022 předložil své formální připomínky,

([32]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

([33]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

([34]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

([35]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

([36]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1).

([37]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

([38]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Toto nařízení stanoví jednotný právní rámec pro používání elektronické komunikace mezi příslušnými orgány v rámci postupů justiční spolupráce v občanských, obchodních a trestních věcech a pro používání elektronické komunikace mezi fyzickými nebo právnickými osobami a příslušnými orgány v soudních řízeních v občanských a obchodních věcech.

Kromě toho stanoví pravidla pro:

a) použití videokonferencí nebo jiné technologie komunikace na dálku k jiným účelům než k dokazování podle nařízení (EU) 2020/1783;

b) používání elektronických podpisů a elektronických pečetí;

c) právní účinky elektronických dokumentů;

d) elektronickou platbu poplatků.

2. Toto nařízení se vztahuje na elektronickou komunikaci v postupech justiční spolupráce v občanských, obchodních a trestních věcech, jak je stanoveno v článcích 3 a 4, a na jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v občanských, obchodních a trestních věcech, jak je stanoveno v článcích 5 a 6.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) „příslušným orgánem“ soud, státní zastupitelství, ústřední orgán a jiné příslušné orgány vymezené v právních aktech uvedených v přílohách I a II a určené nebo oznámené v souladu s nimi, jakož i instituce a agentury Unie účastnící se postupů justiční spolupráce v souladu s ustanoveními právních aktů uvedených v příloze II; pro účely článku 5 tohoto nařízení se „příslušným orgánem“ rozumí rovněž jakýkoliv soud nebo jiný orgán, který má podle práva Unie nebo vnitrostátního práva pravomoc vést jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v občanských a obchodních věcech; pro účely článku 6 tohoto nařízení se „příslušným orgánem“ rozumí rovněž jakýkoliv soud nebo jiný orgán účastnící se postupů stanovených v právních aktech uvedených v příloze II;

2) „elektronickou komunikací“ digitální výměna informací prostřednictvím internetu nebo jiné sítě elektronických komunikací;

3) „decentralizovaným informačním systémem“ síť informačních systémů a interoperabilních přístupových bodů, které fungují v rámci individuální odpovědnosti a řízení každého členského státu, instituce nebo agentury Unie, jež umožňuje bezpečnou a spolehlivou přeshraniční výměnu informací;

4) „evropským elektronickým přístupovým místem“ portál, který je přístupný fyzickým a právnickým osobám nebo jejich zástupcům v celé Unii a je připojen k interoperabilnímu přístupovému bodu v kontextu decentralizovaného informačního systému;

5) „poplatky“ platby vybírané příslušnými orgány v řízení podle právních aktů uvedených v příloze I;

6) „videokonferencí“ technologie audiovizuálního přenosu, která zajišťuje obousměrný a souběžný přenos obrazu a zvuku, a tak umožňuje vizuální, zvukovou a ústní interakci.

KAPITOLA II

KOMUNIKACE MEZI PŘÍSLUŠNÝMI ORGÁNY

Článek 3

Prostředky komunikace mezi příslušnými orgány

1. Komunikace podle právních aktů uvedených v příloze I mezi příslušnými orgány různých členských států a podle právních aktů uvedených v příloze II mezi příslušnými orgány různých členských států a mezi vnitrostátním příslušným orgánem a institucí nebo agenturou Unie, včetně výměny formulářů stanovených uvedenými akty, se provádí prostřednictvím bezpečného, účinného a spolehlivého decentralizovaného informačního systému.

2. Příslušné orgány však mohou komunikaci vést alternativními prostředky, pokud elektronická komunikace podle odstavce 1 není možná v důsledku:

a) narušení decentralizovaného informačního systému;

b) fyzické nebo technické povahy předávaného materiálu; nebo

c) vyšší moci.

Pro účely prvního pododstavce příslušné orgány zajistí, aby použité alternativní komunikační prostředky byly co nejrychlejší a nejvhodnější a aby zajišťovaly bezpečnou a spolehlivou výměnu informací.

3. Nad rámec výjimek uvedených v odstavci 2, není-li použití decentralizovaného informačního systému v dané situaci vhodné, lze použít jakékoli jiné komunikační prostředky. Příslušné orgány zajistí, aby výměna informací podle tohoto odstavce probíhala bezpečným a spolehlivým způsobem.

4. Odstavec 3 tohoto článku se nepoužije na výměnu formulářů stanovených právními akty uvedenými v přílohách I a II.

V případech, kdy se příslušné orgány různých členských států nacházejí na stejném místě v členském státě za účelem pomoci při výkonu postupů justiční spolupráce podle právních aktů uvedených v příloze II, mohou si uvedené formuláře vyměňovat jinými vhodnými prostředky, jestliže je to s ohledem na naléhavost záležitosti nutné. Příslušné orgány zajistí, aby výměna formulářů uvedených v tomto pododstavci probíhala bezpečným a spolehlivým způsobem.

5. Tímto článkem nejsou dotčena platná procesní ustanovení práva Unie a vnitrostátního práva upravující přípustnost dokumentů, s výjimkou požadavků souvisejících s komunikačními prostředky.

6. Každý členský stát se může rozhodnout, že v případech spadajících do oblasti působnosti právních aktů uvedených v příloze I nebo II bude používat decentralizovaný informační systém pro komunikaci mezi svými vnitrostátními orgány.

7. Instituce nebo agentury Unie se mohou rozhodnout, že v případech spadajících do oblasti působnosti právních aktů uvedených v příloze II budou používat decentralizovaný informační systém pro komunikaci v rámci instituce nebo agentury.

KAPITOLA III

KOMUNIKACE MEZI FYZICKÝMI NEBO PRÁVNICKÝMI OSOBAMI A PŘÍSLUŠNÝMI ORGÁNY V OBČANSKÝCH A OBCHODNÍCH VĚCECH

Článek 4

Evropské elektronické přístupové místo

1. Na portálu evropské e-justice se zřídí evropské elektronické přístupové místo.

2. Evropské elektronické přístupové místo se může používat pro elektronickou komunikaci mezi fyzickými nebo právnickými osobami nebo jejich zástupci a příslušnými orgány v těchto případech:

a) řízení stanovená v nařízeních (ES) č. 1896/2006, (ES) č. 861/2007 a (EU) č. 655/2014;

b) řízení stanovená v nařízení (ES) č. 805/2004;

c) řízení o uznání, prohlášení vykonatelnosti nebo odmítnutí uznání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012, (EU) č. 1215/2012 ([39]) a (EU) č. 606/2013 a podle nařízení Rady (ES) č. 4/2009, (EU) 2016/1103 ([40]), (EU) 2016/1104 ([41]) a (EU) 2019/1111;

d) postupy související s vydáním, opravou a zrušením:

   i) výtahů stanovených v nařízení (ES) č. 4/2009;

   ii) evropského dědického osvědčení a potvrzení stanovených v nařízení (EU) č. 650/2012;

   iii) osvědčení stanovených v nařízení (EU) č. 1215/2012;

   iv) osvědčení stanovených v nařízení (EU) č. 606/2013;

   v) potvrzení stanovených v nařízení (EU) 2016/1103;

   vi) potvrzení stanovených v nařízení (EU) 2016/1104;

   vii) osvědčení stanovených v nařízení (EU) 2019/1111;

e) přihlášení pohledávky zahraničním věřitelem v insolvenčním řízení podle článku 53 nařízení (EU) 2015/848;

f) komunikace mezi fyzickými nebo právnickými osobami nebo jejich zástupci a ústředními orgány podle nařízení (ES) č. 4/2009 a nařízení (EU) 2019/1111 nebo příslušnými orgány podle kapitoly IV směrnice 2003/8/ES.

3. Komise odpovídá za technickou správu, vývoj, přístupnost, údržbu, bezpečnost a uživatelskou technickou podporu evropského elektronického přístupového místa. Komise poskytuje uživatelskou technickou podporu bezplatně.

4. Evropské elektronické přístupové místo obsahuje informace pro fyzické a právnické osoby o jejich právu na právní pomoc, vztahující se rovněž na přeshraniční řízení. Rovněž umožňuje, aby v zastoupení těchto osob mohli jednat jejich zástupci. Evropské elektronické přístupové místo umožňuje fyzickým a právnickým osobám nebo jejich zástupcům v případech uvedených v odstavci 2 uplatňovat nároky, podávat žádosti, odesílat a přijímat procesně významné informace a komunikovat s příslušnými orgány nebo být využíváno k doručování soudních či mimosoudních písemností.

([39]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

([40]) Nařízení Rady (EU) 2016/1103 ze dne 24. června 2016 provádějící posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových poměrů v manželství (Úř. věst. L 183, 8.7.2016, s. 1).

([41]) Nařízení Rady (EU) 2016/1104 ze dne 24. června 2016 provádějící posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových důsledků registrovaného partnerství (Úř. věst. L 183, 8.7.2016, s. 30).

Komunikace prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa splňuje požadavky práva Unie a vnitrostátního práva příslušného členského státu, zejména pokud jde o formu, jazyk a zastoupení.

5. Příslušné orgány přijmou v případech uvedených v odstavci 2 komunikaci prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa.

6. Pokud fyzická nebo právnická osoba nebo jejich zástupce předem udělili výslovný souhlas s použitím evropského elektronického přístupového místa jako komunikačního prostředku nebo způsobu doručování, příslušné orgány v případech uvedených v odstavci 2 komunikují s těmito fyzickými nebo právnickými osobami nebo jejich zástupci a mohou jim doručovat dokumenty prostřednictvím tohoto přístupového místa. Každý jednotlivý souhlas se váže pouze k řízení, v souvislosti s nímž je udělen, a vydává se samostatně pro účely komunikace a pro doručování dokumentů. Pokud fyzická nebo právnická osoba hodlají z vlastního podnětu použít pro komunikaci v řízení evropské elektronické přístupové místo, musí mít možnost v této prvotní komunikaci vyjádřit svůj souhlas.

7. Evropské elektronické přístupové místo zajišťuje identifikaci uživatelů.

KAPITOLA IV

JEDNÁNÍ PROSTŘEDNICTVÍM VIDEOKONFERENCE NEBO JINÉ TECHNOLOGIE KOMUNIKACE NA DÁLKU

Článek 5

Účast na jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v občanských a obchodních věcech

1. V řízeních v občanských a obchodních věcech, pokud se jedna ze stran nebo její zástupce nachází v jiném členském státě, a aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení upravující použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v řízení podle nařízení (ES) č. 861/2007, (EU) č. 655/2014 a (EU) 2020/1783 a na žádost některé ze stran nebo jejího zástupce, nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, z vlastního podnětu, příslušný orgán rozhodne o účasti stran a jejich zástupců na jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku na základě:

a) dostupnosti takové technologie;

b) stanoviska stran řízení k použití takové technologie a

c) vhodnosti použití takové technologie za konkrétních okolností případu.

2. Příslušný orgán, který jednání vede, zajistí, aby k jednání prostřednictvím videokonference měly přístup strany a jejich zástupci, včetně osob se zdravotním postižením.

3. Pokud vnitrostátní právo členského státu, v němž probíhá řízení, upravuje pořizování záznamu z jednání, použijí se stejná pravidla rovněž pro jednání vedená prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku. Členské státy, v nichž probíhá řízení, přijmou vhodná opatření v souladu s vnitrostátním právem s cílem zajistit, aby tyto záznamy byly pořizovány a uchovávány bezpečným způsobem a nebyly veřejně šířeny.

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, řídí se postup vedení jednání prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku vnitrostátním právem členského státu, který jednání vede.

Článek 6

Výslech prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v trestních věcech

1. Tento článek se použije v řízeních podle následujících právních aktů:

a) rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ([42]), zejména čl. 18 odst. 1 písm. a) tohoto rozhodnutí;

b) rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV, zejména čl. 6 odst. 3 tohoto rozhodnutí;

c) rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV, zejména čl. 17 odst. 4 tohoto rozhodnutí;

d) rámcové rozhodnutí 2009/829/SVV, zejména čl. 19 odst. 4 tohoto rozhodnutí;

e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ([43]), zejména čl. 6 odst. 4 této směrnice;

f) nařízení (EU) 2018/1805, zejména čl. 33 odst. 1 tohoto nařízení.

2. Pokud v řízení podle právních aktů uvedených v odstavci 1 tohoto článku, požádá příslušný orgán členského státu (dále jen „dožadující příslušný orgán“) o výslech podezřelé, obviněné nebo odsouzené osoby, či dotčené osoby vymezené v čl. 2 bodu 10) nařízení (EU) 2018/1805 jiné než podezřelé, obviněné nebo odsouzené osoby, přítomné v jiném členském státě, příslušný orgán tohoto jiného členského státu (dále jen „dožádaný příslušný orgán“) umožní těmto osobám účast na výslechu prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku za předpokladu, že:

a) konkrétní okolnosti případu odůvodňují použití takové technologie a

b) podezřelá, obviněná nebo odsouzená osoba či dotčená osoba udělily souhlas s použitím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku za účelem výslechu v souladu s požadavky uvedenými ve druhém, třetím a čtvrtém pododstavci tohoto odstavce.

Před udělením souhlasu s použitím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku má podezřelá nebo obviněná osoba možnost vyžádat si poradenství obhájce v souladu se směrnicí 2013/48/EU. Příslušné orgány informují vyslýchanou osobu o postupu vedení výslechu prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku i o jejích procesních právech, včetně práva na tlumočení a práva na přístup k obhájci před udělením souhlasu.

Souhlas se uděluje dobrovolně a jednoznačně a dožadující příslušný orgán tento souhlas před zahájením výslechu ověří. Ověření souhlasu se zanese do záznamů o výslechu v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu.

Aniž je dotčena zásada spravedlivého procesu a právo na právní ochranu podle vnitrostátního procesního práva, příslušný orgán se může rozhodnout souhlas osob uvedených v písm. b) prvním pododstavci tohoto odstavce nevyžadovat, pokud účast na osobním jednání představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví, která se jeví jako skutečná a aktuální nebo předvídatelná.

3. Dožádaný příslušný orgán zajistí, aby osoby uvedené v odstavci 2, včetně osob se zdravotním postižením, měly přístup k infrastruktuře nutné k použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku.

4. Tímto článkem nejsou dotčeny jiné právní akty Unie, které stanoví používání videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v trestních věcech.

5. Před výslechem a během výslechu prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku je v souladu s platným vnitrostátním právem zajištěna důvěrnost komunikace mezi podezřelou, obviněnou nebo odsouzenou osobou či dotčenou osobou a jejím právním zástupcem.

([42]) Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

([43]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu (Úř. věst. L 338, 21.12.2011, s. 2).

6. Před výslechem dítěte prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku jsou neprodleně informovány osoby vykonávající rodičovskou odpovědnost vymezené v čl. 3 bodu 2) směrnice (EU) 2016/800 nebo jiná vhodná dospělá osoba podle čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice. Při rozhodování, zda vyslechnout dítě prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku, vezme příslušný orgán v úvahu nejlepší zájem dítěte.

7. Pokud vnitrostátní právo členského státu upravuje pořizování záznamu výslechů pro vnitrostátní případy, použijí se stejná pravidla pro výslechy vedené prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v přeshraničních případech. Dožadující členský stát přijme vhodná opatření v souladu s vnitrostátním právem s cílem zajistit, aby tyto záznamy byly pořizovány a uchovávány bezpečným způsobem a nebyly veřejně šířeny.

8. Podezřelá, obviněná nebo odsouzená osoba či dotčená osoba mají v případě porušení požadavků či záruk stanovených v tomto článku možnost žádat účinnou právní ochranu v souladu s vnitrostátním právem a při plném dodržování Listiny.

9. Aniž jsou dotčeny odstavce 1 až 8, postup vedení výslechu prostřednictvím videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku se řídí vnitrostátním právem dožadujícího členského státu. Dožadující a dožádaný příslušný orgán se dohodnou na praktických opatřeních výslechu.

KAPITOLA V

SLUŽBY VYTVÁŘEJÍCÍ DŮVĚRU, PRÁVNÍ ÚČINKY ELEKTRONICKÝCH DOKUMENTŮ A ELEKTRONICKÁ PLATBA POPLATKŮ

Článek 7

Elektronické podpisy a elektronické pečetě

1. Na elektronickou komunikaci podle tohoto nařízení se použije obecný právní rámec pro používání služeb vytvářejících důvěru stanovený v nařízení (EU) č. 910/2014.

2. Pokud dokument předávaný v rámci elektronické komunikace podle článku 3 tohoto nařízení vyžaduje pečeť nebo podpis v souladu s právními akty uvedenými v přílohách I a II tohoto nařízení, opatří se tento dokument kvalifikovanou elektronickou pečetí nebo kvalifikovaným elektronickým podpisem, jak jsou vymezeny v nařízení (EU) č. 910/2014.

3. Pokud dokument předávaný v rámci elektronické komunikace v případech uvedených v čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení vyžaduje podpis osoby předávající dokument, uvedená osoba tento požadavek splní prostřednictvím:

a) elektronické identifikace s vysokou úrovní záruky uvedenou v čl. 8 odst. 2 písm. c) nařízení (EU) č. 910/2014; nebo

b) kvalifikovaného elektronického podpisu vymezeného v čl. 3 bodu 12) nařízení (EU) č. 910/2014.

Článek 8

Právní účinky elektronických dokumentů

Dokumentům předávaným prostřednictvím elektronické komunikace není odepřen právní účinek ani nejsou považovány za nepřípustné v přeshraničních soudních řízeních podle právních aktů uvedených v přílohách I a II pouze z toho důvodu, že jsou v elektronické podobě.

Článek 9

Elektronická platba poplatků

1. Členské státy stanoví možnost elektronické platby poplatků, a to i z jiných členských států než členského státu, v němž sídlí příslušný orgán.

2. Technické prostředky pro elektronickou platbu poplatků jsou v souladu s platnými pravidly pro přístupnost. Pokud to dostupné prostředky pro elektronickou platbu poplatků umožňují, jsou přístupné prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa.

KAPITOLA VI

PROCESNÍ USTANOVENÍ A HODNOCENÍ

Článek 10

Prováděcí akty přijaté Komisí

1. Komise přijme prováděcí akty týkající se decentralizovaného informačního systému uvedeného v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení a evropského elektronického přístupového místa uvedeného v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, v nichž stanoví:

a) technické specifikace způsobů komunikace elektronickými prostředky pro účely decentralizovaného informačního systému;

b) technické specifikace komunikačních protokolů;

c) cíle v oblasti bezpečnosti informací a příslušná technická opatření zajišťující minimální standardy bezpečnosti informací a vysokou úroveň kybernetické bezpečnosti pro zpracování a předávání informací v rámci decentralizovaného informačního systému;

d) minimální cíle dostupnosti a případné související technické požadavky na služby poskytované decentralizovaným informačním systémem;

e) digitální procesní normy vymezené v čl. 3 bodu 9) nařízení (EU) 2022/850;

f) harmonogram provádění, v němž jsou mimo jiné uvedeny termíny dostupnosti referenčního prováděcího softwaru uvedeného v článku 12 tohoto nařízení, jeho instalace příslušnými orgány a, je-li to relevantní, dokončení jeho přizpůsobení vnitrostátním informačním systémům, jež je nezbytné pro zajištění souladu s požadavky uvedenými v písmenu a) až e) tohoto odstavce a

g) technické specifikace vztahující se k evropskému elektronickému přístupovému místu, včetně prostředků používaných pro elektronickou identifikaci uživatele s vysokou úrovní záruky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. c) nařízení (EU) č. 910/2014, a dobu uchovávání informací a dokumentů.

2. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 tohoto článku se přijímají přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 2.

3. Prováděcí akty uvedené v odstavci 1 tohoto článku se přijmou do:

a) 17. ledna 2026 v případě právních aktů uvedených v bodech 3 a 4 přílohy I a právních aktů uvedených v bodech 1, 10 a 11 přílohy II;

b) 17. ledna 2027 v případě právních aktů uvedených v bodech 1, 8, 9 a 10 přílohy I a právních aktů uvedených v bodech 5 a 9 přílohy II;

c) 17. ledna 2028 v případě právních aktů uvedených v bodech 6, 11 a 12 přílohy I a právních aktů uvedených v bodech 2, 3, 4 a 8 přílohy II a

d) 17. ledna 2029 v případě právních aktů uvedených v bodech 2, 5, 7 a 13 přílohy I a právních aktů uvedených v bodech 6 a 7 přílohy II.

Článek 11

Odborné vzdělávání

1. Členské státy zajistí, aby bylo příslušným pracovníkům v oblasti justice a v příslušných orgánech nabídnuto nezbytné odborné vzdělávání pro účinné používání decentralizovaného informačního systému a pro vhodné používání videokonferencí nebo dalších technologií komunikace na dálku. Aniž jsou dotčeny nezávislost soudnictví a odlišnosti v organizaci soudnictví v Unii a s náležitým ohledem na nezávislost právní profese, členské státy podporují toto odborné vzdělávání pro soudce, státní zástupce a další odborníky v oblasti justice.

2. Komise zajistí, aby bylo odborné vzdělávání pracovníků v oblasti justice, pokud jde o účinné používání decentralizovaného informačního systému, mezi vzdělávacími prioritami, které jsou podporovány příslušnými finančními programy Unie.

3. Členské státy podporují orgány ve sdílení osvědčených postupů při vedení videokonferencí s cílem snížit náklady a zvýšit účinnost.

4. Komise informuje členské státy o možnosti žádat o granty na podporu činností uvedených v odstavcích 1 a 3 v rámci příslušných finančních programů Unie.

Článek 12

Referenční prováděcí software

1. Komise odpovídá za vytvoření, přístupnost, vývoj a údržbu referenčního prováděcího softwaru, který si členské státy mohou zvolit jako svůj koncový systém namísto vnitrostátního informačního systému. Tvorba, vývoj a údržba referenčního prováděcího softwaru se financují ze souhrnného rozpočtu Unie.

2. Komise referenční prováděcí software poskytuje, udržuje a podporuje na bezplatném základě.

3. Referenční prováděcí software poskytuje společné rozhraní pro komunikaci s dalšími vnitrostátními informačními systémy.

Článek 13

Náklady na decentralizovaný informační systém, evropské elektronické přístupové místo a vnitrostátní informační systémy

1. Každý členský stát nebo subjekt provozující oprávněný přístupový bod systému e-CODEX, jak je vymezen v čl. 3 bodu 4) nařízení (EU) 2022/850, nesou náklady na instalaci, provoz a údržbu přístupových míst decentralizovaného informačního systému, za něž jsou odpovědné.

2. Každý členský stát nebo subjekt provozující oprávněný přístupový bod systému e-CODEX, jak je vymezen v čl. 3 bodu 4) nařízení (EU) 2022/850, nesou náklady na zřízení a přizpůsobení svých příslušných vnitrostátních nebo případně jiných informačních systémů tak, aby byly interoperabilní s přístupovými body, a náklady na správu, provoz a údržbu těchto systémů.

3. Komise informuje členské státy o možnosti žádat o granty na podporu činností uvedených v odstavcích 1 a 2 v rámci příslušných finančních programů Unie.

4. Instituce a agentury Unie nesou náklady na instalaci, provoz a údržbu součástí decentralizovaného informačního systému, za které odpovídají.

5. Instituce a agentury Unie nesou náklady na zřízení a přizpůsobení svých systémů správy případů tak, aby byly interoperabilní s přístupovými body, a náklady na správu, provoz a údržbu těchto systémů.

6. Komise nese všechny náklady související s evropským elektronickým přístupovým místem.

Článek 14

Ochrana předávaných informací

1. Příslušný orgán se považuje za správce údajů ve smyslu nařízení (EU) 2016/679 a (EU) 2018/1725 nebo směrnice (EU) 2016/680, pokud jde o zpracování osobních údajů zaslaných nebo přijatých prostřednictvím decentralizovaného informačního systému.

2. Komise se považuje za správce údajů ve smyslu nařízení (EU) 2018/1725, pokud jde o zpracování osobních údajů evropským elektronickým přístupovým místem.

3. Příslušné orgány zajistí, aby se na informace předávané v souvislosti s přeshraničními soudními řízeními jinému příslušnému orgánu, které se podle vnitrostátního práva členského státu, z něhož jsou odesílány, považují za důvěrné, vztahovala pravidla o důvěrnosti stanovená právem Unie a vnitrostátním právem členského státu, do kterého jsou zasílány.

Článek 15

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Uvedený výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 16

Sledování a hodnocení

1. Čtyři roky ode dne vstupu prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 písm. d) v platnost a poté každých pět let provede Komise hodnocení tohoto nařízení a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu podloženou informacemi, které Komisi poskytnou členské státy, a informacemi, které sama shromáždí. Komise rovněž zahrne posouzení vlivu elektronické komunikace na uplatňování zásady rovnosti zbraní v přeshraničních občanských a trestních řízeních. Komise posoudí zejména uplatňování článku 5. Na základě tohoto posouzení Komise ve vhodných případech předloží legislativní návrh, který členským státům uloží povinnost zpřístupnit videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku a v němž specifikuje příslušné technologie a normy interoperability a zavede justiční spolupráci s cílem poskytnout stranám řízení přístup k infrastruktuře nutné k použití videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v prostorách příslušných orgánů v členském státě, kde se strana nachází.

2. Nepoužije-li se rovnocenný oznamovací postup podle jiných právních aktů Unie, poskytnou členské státy Komisi každoročně níže uvedené informace důležité pro hodnocení fungování a uplatňování tohoto nařízení:

a) tři roky ode dne vstupu jednotlivých prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 v platnost náklady vzniklé v souvislosti se zřízením nebo přizpůsobením jejich příslušných vnitrostátních informačních systémů tak, aby byly interoperabilní s přístupovými místy;

b) tři roky ode dne vstupu jednotlivých prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 písm. b) v platnost délku prvostupňového soudního řízení, a to od přijetí návrhu příslušným orgánem do data rozhodnutí podle právních aktů uvedených v bodech 3, 4 a 9 přílohy I, je-li tato informace k dispozici;

c) tři roky ode dne vstupu jednotlivých prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 v platnost dobu potřebnou na předání informace o rozhodnutí o uznání a výkonu rozsudku nebo soudního rozhodnutí nebo, není-li to relevantní, na předání informací o výsledcích výkonu takového rozsudku nebo soudního rozhodnutí podle právních aktů uvedených v bodech 1 až 7 a 9 až 11 přílohy II, jsou-li tyto údaje k dispozici, přičemž se poskytují rozdělené do skupin podle příslušného právního aktu;

d) tři roky ode dne vstupu jednotlivých prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 v platnost počet žádostí předaných prostřednictvím decentralizovaného informačního systému v souladu s čl. 3 odst. 1 a 2, je-li tato informace k dispozici.

3. Pro účely vytvoření vzorku určí každý členský stát jeden nebo více příslušných orgánů, které budou shromažďovat údaje o počtu jednání vedených těmito orgány, při kterých byla využita videokonference nebo jiné technologie komunikace na dálku v souladu s články 5 a 6. Tyto údaje budou Komisi poskytovat od 2. května 2026.

4. Referenční prováděcí software a, je-li tak vybaven, vnitrostátní koncový systém musí účelově shromažďovat údaje uvedené v odst. 2 písm. b), c) a d) a jednou ročně je předávat Komisi.

5. Členské státy vynaloží veškeré úsilí na shromažďování údajů uvedených v odst. 2 písm. b), c) a d).

Článek 17

Informace sdělované Komisi

1. Členské státy sdělí do 17. července 2024 Komisi tyto informace za účelem jejich zpřístupnění prostřednictvím portálu evropské e-justice:

a) podrobnosti o vnitrostátních informačních portálech, pokud existují;

b) popis vnitrostátních právních předpisů a postupů týkajících se videokonferencí v souladu s články 5 a 6;

c) informace o poplatcích;

d) podrobnosti o elektronických platebních metodách dostupných pro poplatky placené v přeshraničních případech;

e) orgány, které jsou příslušné podle právních aktů uvedených v přílohách I a II, pokud již nebyly Komisi oznámeny v souladu s uvedenými právními akty.

Členské státy neprodleně sdělí Komisi veškeré změny informací uvedených v prvním pododstavci.

2. Členské státy Komisi oznámí, zda jsou schopny uplatňovat článek 5 nebo článek 6 či provozovat decentralizovaný informační systém dříve, než je požadováno tímto nařízením. Komise tyto informace zpřístupní elektronicky, zejména prostřednictvím portálu evropské e-justice.

KAPITOLA VII

ZMĚNY PRÁVNÍCH AKTŮ V OBLASTI JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V OBČANSKÝCH A OBCHODNÍCH VĚCECH

Článek 18

Změna nařízení (ES) č. 805/2004

V čl. 13 odst. 1 nařízení (ES) č. 805/2004 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„e) doručení elektronickými prostředky pro doručování stanovenými v článku 19 a v článku 19a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 (*).

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 40).“

Článek 19

Změny nařízení (ES) č. 1896/2006

Nařízení (ES) č. 1896/2006 se mění takto:

1) v článku 7 se odstavec 5 nahrazuje tímto:

„5. Návrh se podává prostřednictvím prostředků elektronické komunikace podle článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*), v listinné podobě nebo prostřednictvím jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu přijímá a které jsou k dispozici i pro soud původu.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

2) v čl. 7 odst. 6 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Návrh podepisuje žalobce nebo případně jeho zástupce. Pokud je návrh podáván v elektronické podobě v souladu s odstavcem 5 tohoto článku, požadavek na jeho podepsání se splní v souladu s čl. 7 odst. 3 nařízení (EU) 2023/2844. Elektronický podpis se uzná v členském státě původu a nesmí podléhat dodatečným požadavkům.“;

3) v článku 13 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„Evropský platební rozkaz může být žalovanému doručen elektronickými prostředky pro doručování stanovenými v článcích 19 a 19a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 (*).

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 40).“;

4) článek 16 se mění takto:

a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Odpor se podává prostřednictvím prostředků elektronické komunikace podle článku 4 nařízení (EU) 2023/2844, v listinné podobě nebo pomocí jiných komunikačních prostředků včetně elektronických, které členský stát původu uznává a které má soud původu k dispozici.“;

b) v odstavci 5 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Odpor podepíše žalovaný nebo případně jeho zástupce. Pokud je odpor podáván v elektronické podobě v souladu s odstavcem 4 tohoto článku, požadavek na podpis odporu musí být splněn v souladu s čl. 7 odst. 3 nařízení (EU) 2023/2844. Elektronický podpis se uzná v členském státě původu a nesmí podléhat dodatečným požadavkům.“

Článek 20

Změny nařízení (ES) č. 861/2007

Nařízení (ES) č. 861/2007 se mění takto:

1) v článku 4 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Žalobce zahájí evropské řízení o drobných nárocích vyplněním vzorového formuláře A uvedeného v příloze I tohoto nařízení a jeho podáním přímo u příslušného soudu nebo zasláním poštou, pomocí prostředků elektronické komunikace podle článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*) nebo jiných komunikačních prostředků, jako jsou fax nebo e-mail, které přijímá členský stát, v němž se řízení zahajuje. Žalobní formulář obsahuje popis důkazních prostředků na podporu nároku a jsou k němu případně přiloženy příslušné podpůrné doklady.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

2) v čl. 13 odst. 1 se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) poštou,“;

3) v čl. 13 odst. 1 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) elektronickými prostředky pro doručování stanovenými v článku 19 a v článku 19a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 (*)nebo

_____

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 40).“;

4) v čl. 13 odst. 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„c) prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa zřízeného podle čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) 2023/2844, za podmínky, že adresát udělil předchozí výslovný souhlas s použitím tohoto způsobu doručování písemností v průběhu dotčeného evropského řízení o drobných nárocích.“;

5) v článku 13 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Veškerá komunikace mezi soudem a stranami či jinými osobami zúčastněnými na řízení neuvedená v odstavci 1 se uskutečňuje buďto:

a) elektronickými prostředky s potvrzením o přijetí, pokud jsou tyto prostředky technicky dostupné a přípustné podle procesních pravidel členského státu, v němž je dotčené evropské řízení o drobných nárocích vedeno, jestliže daná strana nebo dotčená osoba tyto komunikační prostředky předem akceptovaly nebo mají podle procesních pravidel členského státu, v němž má tato strana nebo osoba bydliště nebo místo obvyklého pobytu, právní povinnost je akceptovat, či

b) prostředky elektronické komunikace stanovenými v článku 4 nařízení (EU) 2023/2844.“;

6) v článku 15a se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Členské státy zajistí, aby strany mohly soudní poplatky platit elektronicky prostřednictvím platby na dálku, což stranám umožňuje provést platbu rovněž z členského státu jiného než členského státu, v němž se soud nachází, v souladu s článkem 9 nařízení (EU) 2023/2844.“

Článek 21

Změny nařízení (EU) č. 606/2013

Nařízení (EU) č. 606/2013 se mění takto:

1) v čl. 8 odst. 2 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště v členském státě původu, provede se oznámení v souladu s právem tohoto členského státu. Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště v jiném členském státě než v členském státě původu, oznámení se provede zasláním doporučeného dopisu s potvrzením o přijetí nebo rovnocenným způsobem nebo elektronickými prostředky pro doručování stanovenými v článku 19 a v článku 19a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 (*). Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště ve třetí zemi, oznámení se provede zasláním doporučeného dopisu s potvrzením o přijetí nebo rovnocenným způsobem.

_____

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1784 ze dne 25. listopadu 2020 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) (Úř. věst. L 405, 2.12.2020, s. 40).“;

2) v čl. 11 odst. 4 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště v dožádaném členském státě, provede se oznámení v souladu s právem tohoto členského státu. Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště v jiném členském státě než v dožádaném členském státě, oznámení se provede zasláním doporučeného dopisu s potvrzením o přijetí nebo rovnocenným způsobem nebo elektronickými prostředky pro doručování stanovenými v článku 19 a v článku 19a nařízení (EU) 2020/1784. Pokud má osoba, která představuje nebezpečí, bydliště ve třetí zemi, oznámení se provede zasláním doporučeného dopisu s potvrzením o přijetí nebo rovnocenným způsobem.“

Článek 22

Změny nařízení (EU) č. 655/2014

Nařízení (EU) č. 655/2014 se mění takto:

1) v článku 8 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Návrh a podpůrné dokumenty mohou být podány jakýmkoli komunikačním prostředkem, včetně elektronického, který je přijatelný podle procesních pravidel členského státu, v němž je návrh podán, nebo prostředky elektronické komunikace podle článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*).

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

2) v článku 17 se odstavec 5 nahrazuje tímto:

„5. Rozhodnutí o návrhu se oznámí věřiteli v souladu s postupem stanoveným právem členského státu původu pro rovnocenné vnitrostátní příkazy nebo prostředky elektronické komunikace podle článku 4 nařízení (EU) 2023/2844.“;

3) článek 29 se nahrazuje tímto:

„*Článek 29*

Zasílání písemností

1. Stanoví-li toto nařízení zaslání písemností podle tohoto článku, lze toto zaslání provést v souladu s nařízením (EU) 2023/2844, pokud jde o komunikaci mezi orgány, nebo jakýmikoli vhodnými prostředky, pokud mají komunikaci uskutečnit věřitelé, a to za předpokladu, že obdržená písemnost po obsahové stránce věrně odpovídá odeslané písemnosti a všechny informace v ní uvedené jsou snadno čitelné.

2. Soud nebo orgán, které obdržely písemnosti v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, odešlou do konce pracovního dne následujícího po dni obdržení:

a) potvrzení o přijetí orgánu, který písemnosti zaslal, v souladu s článkem 3 nařízení (EU) 2023/2844 nebo

b) potvrzení o přijetí věřiteli nebo bance, která písemnosti zaslala, a to nejrychlejším možným způsobem.

Soud nebo orgán, které obdržely písemnosti v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, použijí standardní formulář pro potvrzení přijetí stanovený prováděcími akty přijatými poradním postupem podle čl. 52 odst. 2.“;

4) článek 36 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Návrh na opravný prostředek podle článku 33, článku 34 nebo článku 35 se podává za použití formuláře pro opravné prostředky stanoveného prováděcím aktem přijatým poradním postupem podle čl. 52 odst. 2.

Návrh může být podán kdykoli a lze jej podat:

a) jakýmkoli komunikačním prostředkem, včetně elektronických prostředků, který je přijatelný podle procesních pravidel členského státu, v němž se návrh podává nebo

b) prostředky elektronické komunikace podle článku 4 nařízení (EU) 2023/2844.“;

b) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. S výjimkou případů, kdy byl návrh podán dlužníkem v souladu s čl. 34 odst. 1 písm. a) nebo čl. 35 odst. 3, se rozhodnutí o návrhu vydá poté, co byla oběma stranám poskytnuta příležitost předložit své argumenty, a to i vhodnými prostředky komunikační technologie, které jsou dostupné a přijatelné podle vnitrostátního práva každého ze zúčastněných členských států nebo prostředky elektronické komunikace podle nařízení (EU) 2023/2844.“

Článek 23

Změny nařízení (EU) 2015/848

Nařízení (EU) 2015/848 se mění takto:

1) v čl. 42 odst. 3 se první věta nahrazuje tímto:

„Spolupráce podle odstavce 1 tohoto článku se provádí v souladu s článkem 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*).

_____

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

2) článek 53 se nahrazuje tímto:

„*Článek 53*

Právo přihlásit pohledávky

Každý zahraniční věřitel může přihlásit pohledávky v insolvenčním řízení jakýmkoliv prostředkem komunikace, který je přijatelný podle práva státu, který řízení zahájil, nebo prostředky elektronické komunikace podle článku 4 nařízení (EU) 2023/2844.

Pro účely pouhého přihlášení pohledávky není povinné zastoupení právním zástupcem nebo jiným odborníkem v oboru práva.“;

3) v čl. 57 odst. 3 se první věta nahrazuje tímto:

„Spolupráce podle odstavce 1 tohoto článku se provádí v souladu s článkem 3 nařízení (EU) 2023/2844.“

Článek 24

Změny nařízení (EU) 2020/1784

Nařízení (EU) 2020/1784 se mění takto:

1) v článku 12 se odstavec 7 nahrazuje tímto:

„7. Pro účely odstavců 1 a 2 informují diplomatičtí zástupci nebo konzulární úředníci, je-li doručování prováděno podle článku 17, nebo orgán či osoba, je-li doručování prováděno podle článků 18, 19, 19a nebo 20, adresáta o tom, že může přijetí písemnosti odmítnout a že formulář L uvedený v příloze I nebo písemné prohlášení o odmítnutí přijetí musí být zasláno uvedeným zástupcům či úředníkům nebo uvedenému orgánu či osobě.“;

2) v článku 13 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Tento článek se použije rovněž na jiné způsoby zasílání a doručování soudních písemností uvedených v oddíle 2 s výjimkou článku 19a.“;

3) vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 19a

Elektronické doručování prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa

1. Soudní písemnosti mohou být doručeny přímo osobě, jež má známou adresu pro doručování v jiném členském státě, prostřednictvím evropského elektronického přístupového místa zřízeného podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*), za podmínky, že adresát udělil předchozí výslovný souhlas s použitím uvedeného elektronického způsobu doručování písemností v průběhu daného soudního řízení.

2. Adresát potvrdí přijetí písemností potvrzením o přijetí, včetně data přijetí. Datem doručení písemností je datum uvedené na potvrzení o přijetí. Totéž pravidlo platí v případě opravných doručení písemností, jejichž přijetí bylo odmítnuto, v souladu s čl. 12 odst. 5.

_____

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

4) v článku 37 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„3. Článek 19a se použije od prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvou let ode dne vstupu prováděcích aktů uvedených v čl. 10 odst. 3 písm. a) nařízení (EU) 2023/2844 v platnost.“

KAPITOLA VIII

ZMĚNY PRÁVNÍCH AKTŮ V OBLASTI JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V TRESTNÍCH VĚCECH

Článek 25

Změny nařízení (EU) 2018/1805

Nařízení (EU) 2018/1805 se mění takto:

1) v článku 4 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Příkaz k zajištění se předá prostřednictvím osvědčení o příkazu k zajištění. Osvědčení o příkazu k zajištění stanovené v článku 6 tohoto nařízení předá vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 24 odst. 2.“;

2) v článku 7 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Vykonávající orgán oznámí vydávajícímu orgánu výkon příkazu k zajištění, včetně popisu zajištěného majetku a případného odhadu jeho hodnoty. Toto oznámení se provede bez zbytečného odkladu poté, co byl vykonávající orgán informován o tom, že příkaz k zajištění byl vykonán.“;

3) v článku 8 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Rozhodnutí o odmítnutí uznání či výkonu příkazu k zajištění se přijme bez prodlení a okamžitě se oznámí vydávajícímu orgánu.“;

4) v článku 9 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Vykonávající orgán neprodleně oznámí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění vydávajícímu orgánu.“;

5) v článku 10 se odstavce 2 a 3 nahrazují tímto:

„2. Vykonávající orgán podá okamžitě zprávu vydávajícímu orgánu o odkladu výkonu příkazu k zajištění a uvede důvody tohoto odkladu, a pokud je to možné, očekávanou dobu trvání odkladu.

3. Jakmile důvody odkladu pominou, přijme vykonávající orgán okamžitě opatření nezbytná pro výkon příkazu k zajištění a uvědomí o tom vydávající orgán.“;

6) v článku 12 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Vykonávající orgán může s přihlédnutím k okolnostem případu předložit vydávajícímu orgánu odůvodněnou žádost o omezení doby, po kterou má být majetek zajištěn. Tato žádost, včetně jakýchkoli relevantních podpůrných informací, se předává přímo vydávajícímu orgánu. Při posuzování takové žádosti zohlední vydávající orgán všechny zájmy, včetně zájmů vykonávajícího orgánu. Vydávající orgán odpoví na žádost co nejdříve. Pokud vydávající orgán s takovým omezením nesouhlasí, informuje vykonávající orgán o důvodech svého nesouhlasu. V takovém případě zůstává majetek zajištěn v souladu s odstavcem 1. Pokud vydávající orgán neodpoví do šesti týdnů od obdržení žádosti, není již vykonávající orgán povinen příkaz k zajištění vykonat.“;

7) v článku 14 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Příkaz ke konfiskaci se předá prostřednictvím osvědčení o příkazu ke konfiskaci. Osvědčení o příkazu ke konfiskaci stanovené v článku 17 předá vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 24 odst. 2.“;

8) v čl. 16 odst. 3 se návětí nahrazuje tímto:

„Vydávající orgán okamžitě informuje vykonávající orgán, pokud: “;

9) v článku 18 se odstavec 6 nahrazuje tímto:

„6. Jakmile je výkon příkazu ke konfiskaci dokončen, vykonávající orgán informuje vydávající orgán o výsledcích výkonu.“;

10) v článku 19 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Rozhodnutí o odmítnutí uznání či výkonu příkazu ke konfiskaci se přijme bez odkladu a okamžitě se oznámí vydávajícímu orgánu.“;

11) v článku 20 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Vykonávající orgán neprodleně oznámí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci vydávajícímu orgánu.“;

12) v článku 21 se odstavce 3 a 4 nahrazují tímto:

„3. Vykonávající orgán podá neprodleně zprávu vydávajícímu orgánu o odkladu výkonu příkazu ke konfiskaci a uvede důvody tohoto odkladu, a pokud je to možné, očekávanou dobu trvání odkladu.

4. Jakmile důvody odkladu pominou, přijme vykonávající orgán neprodleně opatření nezbytná pro výkon příkazu ke konfiskaci a uvědomí o tom vydávající orgán.“;

13) v článku 25:

a) název se nahrazuje tímto:

„Komunikační prostředky“;

b) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. S výjimkou komunikace podle čl. 8 odst. 2 a 4, čl. 9 odst. 5, čl. 19 odst. 2, čl. 20 odst. 4 a čl. 29 odst. 3 úřední styk podle tohoto nařízení mezi vydávajícím orgánem a vykonávajícím orgánem probíhá v souladu s článkem 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 (*).

2. Pokud členský stát určil ústřední orgán, použije se odstavec 1 rovněž na úřední styk s ústředním orgánem jiného členského státu.

3. Je-li to nezbytné, vydávající a vykonávající orgány se neprodleně vzájemně konzultují, aby zajistily účinné uplatňování tohoto nařízení, a to za použití jakýchkoli vhodných komunikačních prostředků.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2023/2844 ze dne 13. prosince 2023 o digitalizaci justiční spolupráce a přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních občanských, obchodních a trestních věcech a o změně některých aktů v oblasti justiční spolupráce (Úř. věst. L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).“;

14) v článku 27 se odstavce 2 a 3 nahrazují tímto:

„2. Vydávající orgán ihned informuje vykonávající orgán o zrušení příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, jakož i o jakémkoli rozhodnutí nebo opatření vedoucím ke zrušení příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci.

3. Vykonávající orgán ukončí výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, nebyl-li výkon již ukončen, jakmile byl vydávajícím orgánem informován v souladu s odstavcem 2. Vykonávající orgán zašle bez zbytečného odkladu potvrzení o ukončení vydávajícímu státu.“;

15) v čl. 31 odst. 2 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Tyto konzultace, či přinejmenším jejich výsledek, se zaznamenávají.“

KAPITOLA IX

Závěrečná ustanovení

Článek 26

Vstup v platnost a použitelnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

2. Použije se od 1. května 2025.

3. Články 3 a 4 se však použijí od prvního dne měsíce následujícího po uplynutí dvou let ode dne vstupu v platnost příslušných prováděcích aktů podle čl. 10 odst. 3, kterými se zřizuje decentralizovaný informační systém pro jednotlivé právní akty uvedené v příloze I nebo II.

4. Články 3 a 4 se použijí na řízení zahájená ode dne uvedeného v odstavci 3 tohoto článku.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 13. prosince 2023.

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předsedkyně	*předseda*
R. METSOLA	P. NAVARRO RÍOS

PŘÍLOHA I

Právní akty v oblasti justiční spolupráce v občanských a obchodních věcech

1) Směrnice Rady 2003/8/ES ze dne 27. ledna 2003 o zlepšení přístupu ke spravedlnosti v přeshraničních sporech stanovením minimálních společných pravidel pro právní pomoc v těchto sporech.

2) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky.

3) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu.

4) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích.

5) Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a spolupráci ve věcech vyživovacích povinností.

6) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení.

7) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění).

8) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013 ze dne 12. června 2013 o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech.

9) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 655/2014 ze dne 15. května 2014, kterým se zavádí řízení o evropském příkazu k obstavení účtů k usnadnění vymáhání přeshraničních pohledávek v občanských a obchodních věcech.

10) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení.

11) Nařízení Rady (EU) 2016/1103 ze dne 24. června 2016 provádějící posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových poměrů v manželství.

12) Nařízení Rady (EU) 2016/1104 ze dne 24. června 2016 provádějící posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových důsledků registrovaného partnerství.

13) Nařízení Rady (EU) 2019/1111 ze dne 25. června 2019 o příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské odpovědnosti a o mezinárodních únosech dětí.

PŘÍLOHA II

Právní akty v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech

1) Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

2) Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii ([1]).

3) Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

4) Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

5) Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

6) Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

7) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatnění zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

8) Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení ([2]).

9) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu.

10) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

11) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.

([1]) Úř. věst. L 196, 2.8.2003, s. 45.
([2]) Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42.